

KERESZTÚT

KERESZTÚT

2024. 1. szám

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

GYÜLEKEZETÜNK PÉNZÜGYEI
ÉLETKÉPEK
INTERJÚ ÁCS ZSUZSIVAL
TANÚIM LESZTEK
PRESBITERI HÉTVÉGE
MEG VAGY KERESZTELVE?
ÖKUMENIKUS IMAHÉT

HÚSVÉTI RECEPT
KÖNYVAJÁNLÓ
VERS

RÖVID KERESZTÚT

- I. ELÍTÉLIK
- FEGYELMEZETT
- II. RÁTESZIK
- ELVÁLLALJA
- III. MEGBOTLIK
- ÚJRAKEZD
- IV. TALÁLKOZIK
- SZELÍD
- V. SEGÍTIK
- ELFOGADJA
- VI. ENYHÍTIK
- HÁLÁS
- VII. ELESIK
- FOLYTATJA
- VIII. SIRATJÁK
- ERŐS
- IX. LEROSKAD
- FÖLKEKEL
- X. MEGFOSZTJÁK
- ODAAD
- XI. ODASZEGEZIK
- SZABAD
- XII. MEGHAL
- KIENGESZTEL
- XIII. TEHETETLENÜL
- MEGVÁLT
- XIV. ELTEMETIK
- FELTÁMAD
- XV. ÉL
- BENNÜNK

Keresztút

„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, aki-ről nevének minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az Ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeret meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére jussatok.” (Ef 3,14-19)

Mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység? Ma már telefonunk számlálja, hány lépést tettünk meg egy nap, de vajon ki tudja felfogni, mit jelent végiggyalogolni egy kontinenst? Tudjuk, hogy a Himalája legmagasabb csúcsa 8848 méter magas, a Mariana-árok pedig kb. 11 000 méter mély, de vajon melyikünk tudja felfogni, mit jelentenek ezek az irgalmatlanul nagy számok? Tudósok meg tudják becsülni a legmesszibb galaxis távolságát, de vajon melyikünk tudja felfogni azt a távolságot, amit a fény is csak 13,5 milliárd év alatt tud bejárni?

De van egy még ezeknél is felfoghatatlanabb mennyiség: melyikünk érti a *szeretet* szélességét és hosszúságát, mélységét és magasságát? Melyikünk tudja felfogni, mit éreznek a szerelmesek egymás iránt; mi mozdul az anya szívében a gyermeke iránt; mit tesz a hazájáért életét adó katona? Vajon a szeretet lemérhető, megérthető, felfogható? És mi van Istennel és az Ő szeretetével: vajon ez lemérhető, megérthető, felfogható?

Pál apostol hitte, és mi keresztyének is hisszük, hogy bár Isten és szeretete végtelen, a történelem egy pontján Ő mégis megfoghatóvá, megapinthatóvá, ellenőrizhetővé tette ezt, mégpedig egy emberben: *Jézus Krisztusban*. Az Ő életében és halálában Isten szeretete láthatóvá vált, a felfoghatatlan felfoghatóvá. Isten szeretete azt jelenti, amin Jézus Krisztus végigment a keresztre vezető úton, a kínzásban, a megfe-

szítésben, a gyalázkodásban, az Istentől való teljes elhagyatottságban. Ha Isten szeretetének van mértékegysége, akkor az a kereszt. Isten szeretete egy keresztnyi, mégpedig Jézus Krisztusé: ez a szélessége és hosszúsága, magassága és mélysége. Ez az a szeretet, ami utánunk nyúl, megment és megváltoztat gyilkost és alkoholistát, drogost és maffiózót, összetörtet és elbizakodottat, maximalistát és vallásoskodót, jóindulatút és újra elbukót – téged és engem. Ez a szeretet az, amit nem lehet felfogni, de Jézuson keresztül, aki még a kereszten is ellenségeiért – *értünk* – imádkozik (Lk 23,34), megtapasztalhatóvá válik. Nem kell mást tennünk érte, mint elismernünk, hogy szükségünk van rá, és kérnünk, hogy a mi bűneinket is megbocsátva töltsön el, járjon át és változtasson meg.

Ehhez a megtapasztaláshoz csak imádságon keresztül juthatunk el. Pál apostol nem filozofál, hanem imádkozik: *meghajlja térdét a mennyei Atya előtt* (Ef 3,14). Jól tudja, hogy nincs az a mérési jegyzőkönyv, ami erről az isteni szeretetről meggyőzhet. Nem mintha a mérési jegyzőkönyvek fölöslegesek volnának, de ez a megtapasztalás csak akkor lehet a mienk, ha kérjük. Ha kérjük ezt magunk számára, és kérjük ezt mások számára, ha imádságban, alázattal elismerve Isten előtt, hogy nekünk ezt nincs hatalmunkban sem magunknak, sem másoknak megadni, kérjük, hogy Ő adjon nekünk, szegényeknek gazdagságából, nekünk, korlátoltaknak tökéletességéből, nekünk, töredékeseknek teljességéből. Testvérem, ha még nem ismered ezt a szeretetet, meghajtod ma a térded, hogy elismerd Isten előtt megtörtséged, és kérd Őt, hogy világosítsa meg lelki szemeidet? (Ef 1,18) Testvérem, ha már ismered ezt a szeretetet, meghajtod ma a térded, hogy elismerd Isten előtt megtörtséged, és kérd Őt, hogy még jobban megismerd, és hogy Ő adja ezt a kinyilatkoztatást annak, akinek oly nagy szüksége volna rá? Isten kész minden kincsét nekünk adni – miért élünk szegénységben?

A gazdagság és az erő forrása a Szentháromság. Az Atya, aki előtt meghajtjuk a térdünket; a Fiú, akiben szeretete megtapinthatóvá vált; és a Lélek, aki mindezt szívünkbe, belső emberünkbe is elhozza. Idén húsvétkor is. Övé „a di-

csőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.” (Ef 3,20-21)

Weiner Zoltán
ifjúsági lelkész

Gyülekezetünk pénzügyei 2023-ban

„Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon.” (1Kor 4,2)

Hálával és Isten gondoskodását meglátva nézhetünk vissza gyülekezetünk 2023-as pénzügyi évére. A magas infláció folyamatos kihívások elé állított bennünket működési kiadásaink tekintetében. Köszönjük, hogy közösségünk imádságban, tettekben és anyagi teherviselésben is hordozta gyülekezeti mindennapjaink terheit. Teljes működési bevételünk 63,2 millió forint volt, kiadásunk pedig 56,2 millió forint az alábbiak szerinti részletezettséggel:

Bevételek	M Ft
Egyházfenntartói járulék	32,5
Perselypénzek	9,2
Adományok	5,1
Egyéb bevételek	16,4
Bevételek összesen	63,2
Kiadások	
Személyi kiadások	27,0
Gyülekezeti élet kiadásai	13,3
Igazgatási kiadások	2,9
Egyházi ingatlanok fenntartása	6,3
Közalapi (egyházmegyei) hozzájárulás	2,7
Egyéb kiadások	4,0
Kiadások összesen	56,2
Működési maradvány	7,0

Gyülekezeti környezetünk és épületeink fejlesztésére 2023-ban összesen 6,2 millió forintot költöttünk. Többek között korszerűsítettük gyülekezeti termünk és templomunk fűtését, megújult templomunk világítása, templomkertünket szépí-

tettük, új nyomtatót vásároltunk az irodába, és elindult új honlapunk fejlesztése. Itt fontos megemlíteni, hogy nagyon sok testvérünk tettekkel is mögé állt a kert átalakításának és gondozásának, ami a közösség megélése mellett komoly pénzügyi megtakarítást is jelent a gyülekezetnek.

Gyülekezeti működésünk pénzügyi áttekintése kapcsán is fontos kiemelni azt, hogy elsődleges fontosságú gyülekezeti küldetésünk egyértelmű megjelenése költségvetésünkben. Küldetésnyilatkozatunk egyszerű összefoglalása – Tanulni • Élni • Továbbadni – feltételezi, hogy kiadásaink is ezt a célt szolgálják. Gyülekezeti kiadási költségvetésünk (56,2 millió forint) több mint 80%-a (személyi kiadások és a gyülekezeti élet kiadásai, egyházi ingatlanok fenntartása) olyan tételeket tartalmaz, melyek közvetlen összefüggésben vannak a tanuló és együtt élő közösséggel, segítik annak mindennapjait. Közvetve pedig teljes költségvetésünk ennek a küldetésnek a betöltését hivatott pénzügyi eszközökkel támogatni. Köszönjük, ha a testvérek továbbra is hordozzák gyülekezetünk terheit imádságban, tettekben és adományokban!

Hirdetéseinkben jeleztük, hogy óvodánk különösen nagy anyagi kihívások elé néz a következő években, ezért szeretnénk kérni a testvérek támogatását ebben is. Az egyik lehetőség az SZJA 1%-ának a Szentendrei Református Óvoda alapítvány részére való felajánlása (adószám: 18710247-1-13). Emellett gyűjtést is hirdetünk 2 millió forint értékben az óvoda riasztórendszerének korszerűsítésére és a kerítésfelújítás utolsó szakaszára. Az adományokat gyülekezetünk OTP Banknál vezetett 11742087-20000679 számú számlájára kérjük utalni, a közleményben feltüntetve, hogy a „Református Óvoda támogatása”.

Szalai Zsolt
főgondnok

Életképek

“Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendzéssel a te orcád előtt.” (ApCsel 2,26-28)

Istent a szívembe fogadtam, és már nemcsak akkor imádkozom, ha baj van. Úgy érzem, a kapcsolatunk közeli, ismerjük és szeretjük egymást. Félszavakból is kezdjük érteni egymást, mert ez a szeretet. Napról napra múlnak a felesleges félelmeim. Néha, amit az életben kapok, az nem biztos, hogy elsőre jó, sőt lehet, hogy egyáltalán nem az, de elfogadom. Hiszem, hogy ezekkel a próbákkal Isten azt szeretné, hogy megértsem végre, mi a lényeg. Felszabadító, hogy ha Istenre bízom az életem, akkor már kevésbé vagy egyáltalán nem befolyásolnak mások szeszélyei. A Jézusnak átadott szív megtelik a Szentlélekkel, hogy óvjon a rossztól, gonosztól.

Megteremtett minket, Ő, aki óceánokat teremtett, mert méltónak talált rá. Esélyt kaptunk ebben az életben, hogy a jó hírt átadjuk egymásnak, hogy megértsük, nem félni kell, hanem boldogan élni az ajándékba kapott életünket, és a Lélek gyümölcsével áldásnak lenni mások felé.

Nem kígyót-békát kiabálva, összesűgva egymás háta mögött, nem valamiféle áligazságot hajszolva, önzően rohanva, egymás lábára lépve, hanem békével, szeretve és szelíden, Istent követve. Nem könnyű ez, nem könnyű Rá hasonlítani, de elhívott minket, a bennünk elkezdett munkát Ő sikerre tudja vinni. Ezt megértve jöttem rá, hogy kár vesztegetni a saját időnket a hitelenségünkre. Amíg még van rá lehetőségünk, addig fogadjuk el ezt az ajándékot. Hiszek a szívből jövő jókivánság erejében, az Isten áldjonban, és az Isten hozottban.

Hiszem, hogy keresztre feszítették és feltámadt. Tudom, hogy a nagymám, aki pont egy hete ment el, jó helyre került, mert Isten gondunkat viseli, számontart minket, nevünkön szólít. Minden úgy történik, ahogy történnie kell, mert ez így a legjobb. Azt is tudom, hogy az imák előtt nincs lehetetlen, mert az Úr annyi mindenben próbára tett mostanában, de nem lettem gyengébb, megerősödtem. Köszönöm, hogy

a szentendrei református közösség egy ennyire összetartó, áldott közösség, hogy tudunk egymásért imádkozni, hogy figyelünk egymásra. Hálás vagyok a jó Istennek!

Borbíró Brigitta

KEHELY

A Szentendrei Református Egyházközség kiadványa

Honlapcím: www.szre.hu

Felelős kiadó: dr. Harmathy András lelképásztor

Főszerkesztő: Wieland Brigitta Szerkesztők: Aladi Lili, Kiss Klaudia

Lektor: Sikolya Zsolt Tördelő: Kereszti Csilla

Gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (ApCsel 4,20)

Kiss Károlynak hívnak, Szentendrén lakom, mióta megszülettem. Három gyermek apukája vagyok, és van egy kétéves kisunokám.

Gyermekkorom óta a gyülekezethez tartozom, ide jártam hittanoktatásra, és itt is konfirmáltam. Már gyermekkoromban is hívő embernek tartottam magamat. Az egyházban ismertem meg Jézus Krisztust, és kerültem közelebb Őhöz. Az évek múlásával sajnos egyre ritkábban jártam templomba, a család és a munka felemészítette az időmet.

Édesapám korai halála megviselt, mély nyomokat hagyott bennem. Tizenhárom évig voltam házasságban, gyermekeim még kicsik voltak, amikor feleségem elhagyott egy másik férfiért. Elváltam, s ezt sokáig nehéz teherként cipeltem tovább. Kislányom nevelését magamra vállaltam. Együttal elvállaltam azt is, ami sokkal nehezebb volt számomra: kétéves fiam nem velünk fog lakni. Ezután jött a kétségbeesett felismerés, hogy egyedül maradtunk a lányommal anyja nélkül! Mindezt tetézte, hogy az évek során sok hitelt vettünk fel a családalapítás miatt, aminek visszafizetésével egymagam nem tudtam megbirkózni. Összeroskadtam. Bánatomban és erőtlenségemben az alkoholba és a dohányzásba menekültem, de nem segített, sőt, egyre jobban nekikeseredtem, depressziós lettem. Egy teljes évig tartott ez az életvitel, eközben kétszer kerültem kórházba nyombélfekélyes vérzéssel. Túléltem, de belül riasztó ürességet éreztem, tehetetlen voltam.

Jézus azonban megérintett engem az Ő kegyelmével, irgalmával, szeretetével, és enyhítette szenvedésemet. Ő volt az, aki segített

felismernem, hogy ez így nem mehet tovább. Kezdtém megváltozni: egy év után letettem a poharat, és a cigarettát is elhagytam. Közben úgy éreztem magam, mint aki egy billegő hídon egyensúlyozva próbál átjutni az egyik oldalról a másikra: a halálból az életbe. Nyolc hosszú éven át kapaszkodtam. Tudom, csakis Isten hatalmas ereje és szeretete által voltam képes kimászni a sötétségből. Nem győztem érte hálás lenni. Innentől kezdve rengeteget imádkoztam az Úrhoz, hogy megköszönjem, nem hagyott ott.

Kértem az Atyát, hogy adjon mellém egy párt, és nemsokára megismerhettem azt a nőt, akivel Isten kegyelméből már ötödik éve élünk együtt nagy boldogságban! Ő vitt magával másfél évvel ezelőtt egy misére a templomdombi katolikus templomba, ahol újra megérintett az Úr Lelke, és egészen a református templomig vitt. Itt megéreztem Isten végtelen szeretetét és a közösség hívását. Örömben végigsírtam az istentiszteleteket. Hazatértem. Lassan másfél

éve, hogy aktív tagja vagyok a szentendrei református gyülekezetnek, ezen belül a férfikörnek és a bibliakörnek.

Áldom az én mennyei Atyámat, hogy új életet adott nekem Jézus Krisztus által!

Kiss Károly

Időről-időre megkísért az a gondolat, hogy valóban azon az úton járok-e, amin Isten szerint járnom kell.

Mindenekelőtt hálás vagyok Istennek, hogy Ő hű, kegyelemmel és hosszútűrő szeretettel viseltetik irántam. Kísér a Krisztus-követés tanulási folyamatában, és helyzetekbe hoz, hogy felragyogtassa előttem az Ő nagyságát, irgalmát, kegyelmét, és megláthassam igazi magamat, hol tartok éppen a Vele való járásban.

Hitben járásom kezdetétől szerfelett éreztem Isten átölelő szeretetét, gondoskodását. 2017-ben volt egy hitbeli megakadásom, és innentől már nem volt meg ugyanaz az érzelmi kötelék, mint korábban. Megrendült a mély bizalmam Istenben. Aztán 2019-ben daganatos megbetegedést diagnosztizáltak nálam, és Isten sorozatosan mutatta meg magát nekem. Alakított helyzeteket, élém hozott embereket, akiket keresztül vezetett és szeretett engem. Persze volt a szenvedés, a küzdelem, de csodálatos volt látni, ahogy az Úr ragyogott. Többször például a különböző helyeken felfénylő szivárvánnyal. Ez a szövetségjel sokat jelent nekem. Kemoterápiás kezeléseket, majd őssejt-transzplantáció következett. Mindenre előkészítettek, Covid-teszt. Kiderült, pozitív. Irány a kórház. Nagyon türelmetlen voltam. Ekkor felhívott a házicsopor-tunk lelkésze, és azt mondta, imádkozott értem, és ezt az ígét kaptam: „a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt” (Jak 5,15). Újra reménységem lett.

Ezután következett őssejtjeim kinyerése a csontvelőmből. Összekötöttek egy masinával, a karjaimból vastag cső lógott ki. 6,5 órán keresztül nem volt szabad megmozdulnom. „Margitot próbáló” volt az egész. Egyedül nem ment volna. Isten tartott és adott mellém egy angyali nővérkét, aki nagy szeretettel tette körülöttem a dolgokat. Az utolsó egy óra volt a legnehezebb ebben a kényszerszertartásban, és ekkor rám súlyosodott az az érzés, hogy Jézus is kifeszítve volt, és milyen rettenetes lehetett Neki. Áldott az Úr, hogy mindent vállalt értem/értünk, és ma is velünk van! Az őssejtek visszakapása nagyon erős csontfájdalommal járt. A fájdalom nagyon beszűkíti az ember látását, érzékelését. Úgy érzi, csak a fájdalom van, és szinte beleőrül. Könyörögtem, hogy vegye el Isten ezt a pokoli érzést, és adjon kimenekedést. Hatalmas dolog volt megélni a szabadítást. Nagy hála volt a szívenben, hogy Isten nem hagyott magamra.

Többször eszembe jutott már, vajon miért kellett a covidos vargabetű az életemben. Egyrészt, hogy eljusson hozzám Isten ígérete (Jak 5,15). De volt egy másik érdekes dolog is. Úgy egy évvel a transzplantáció előtt elkezdtem olvasni egy áhítatos könyvet, ott megszólított egy ige: „Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítsa azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa.” (Lk 1,78-79). Nagyon vágytam erre a minden értelmet meghaladó békességre! Isten időzítése sokszor bámulatba ejt: azon a napon, amikor az őssejtbeültetésem történt, ismét ez az ige volt a napi olvasandóban!

A betegség alkalom volt arra, hogy sok kérdést feltegyek magamnak, Istennek, a szenvedéssel, halállal, betegséggel, igazsággal, elvetettséggel, Isten akaratával kapcsolatban. Az Úr adott nekem időt a csendességre, elmélkedésre, hogy újraépülhesen bennem a bizalom iránta. Türelmet kértem, és Ő helyzetbe hozott, hogy kiformalja ezt bennem. Emlékeztetett, még jobban bemélyítette, mit tett értem, érted, minden emberért.

Hála és dicsőség Neki mindenért!

Oszlácsné Szolnoki Margit

Interjú Ács Zsuzsival

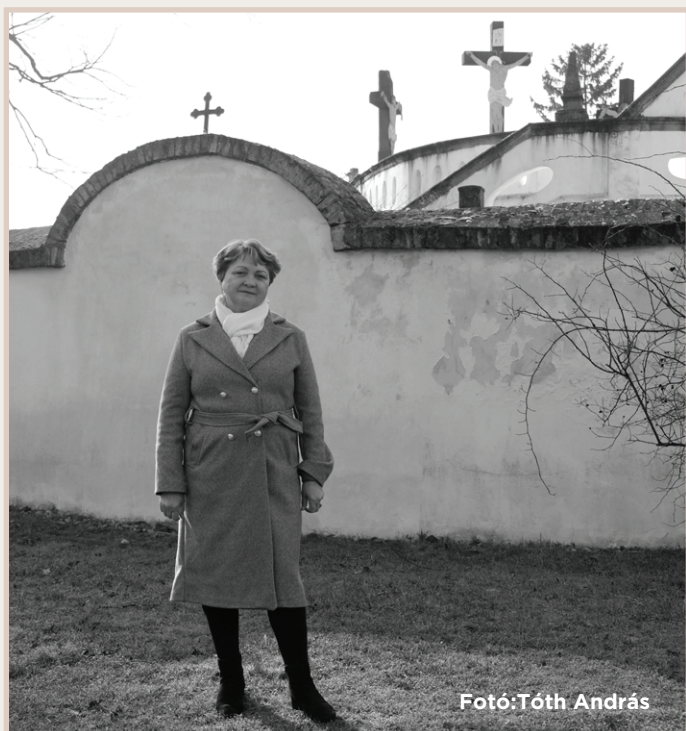
Ács Zsuzsi évtizedek óta gyülekezetünk tagja. Sokan jól ismerjük mosolyát, tudjuk, hogy számíthatunk segítőkészségére, meríthetünk mélyen megélt hitéből. Ám a Krisztust követő útja sokkal régebben és Szentendrétől távol kezdődött.

Erről az útról beszélgettünk.

Melyek az első hithez, templomhoz kötődő emlékeid?

Ez egészen kicsi koromra nyúlik vissza. A szüleim mesélték, hogy még beszélni és járni sem tudtam, amikor a falunkban, Beregújfalun is szolgáló lelkész nálunk volt istentisztelet előtt. Amikor harangoztak, én odakúsztam hozzá, megrángattam a palástját, és azt mondtam, – „papá áá”, ami azt jelentette, hogy menni kell a templomba énekelni. A tiszteletes úr csak annyit mondott a nagymamámnak: „Úristen! Ez a leány küld engem a templomba, mert már harangoznak.” Ekkor pedig még nem vittek a templomba, de amint járni tudtam, igen. Később aztán nem is kellett vinni, vagy hívni, öcsémmel mentünk mindig nagy örömmel.

Hogyan emlékszel vissza a konfirmációra és az arra való készülésre?

Fotó:Tóth András

Mivel a pap bácsi sokszor járt nálunk, nemcsak a nagyszüleim kérdezgettek és tanítottak, hanem ő is. Ez jó is volt, meg nem is, mert nagyon fel kellett készülni, de mégis csodálatos élmény volt mindezt megélni. Mélyen beleívódott minden a szívembe és a lelkembe.

A párválasztás idején mennyire volt számodra szempont, hogy hitben élő párt válassz magadnak?

Ez nem is volt kérdés. Nagyon erős szempont volt. Hiszem, hogy az Úr vezette oda hozzám a páromat, és ahogy megláttuk egymást, minden elpeccsételődött. A katonaság két éve alatt hűségesen vártam rá, aztán összekötöttük az életünket az Úr színe előtt. Isten kegyelméből immáron 40 éve vagyunk házасok, három gyermekünk, két csodálatos unokánk van, és útban a harmadik.

Kárpátalján, ami akkoriban az egykori Szovjetunió része volt, mennyire tudtátok szabadon megélni a hiteteket?

Voltak megpróbáltatások. Az iskolában, akiről megtudták, hogy vasárnap templomban volt, ki kellett állnia, és büntetést, akár tenyerest is kapott. Illetve további büntetésként valamit megvontak tőlünk. Felnőttként pedig, aki hivatalban dolgozott, nem mehetett templomba esküdni, vagy a gyermekét keresztelni, ezért sokszor történtek mindezek háznál, a mi házunkban is.

Bizonyára nem könnyű egy otthont, szülőföldet hátrahagyni. Mi vezérelte a döntéseket, hogy Magyarországra költözzetek?

Családunkból már néhányan átjöttek, és biztattak bennünket, hogy el kell jönnünk Kárpátaljáról, mert ott egyre kilátástalanabb lesz a helyzet. Végtelenül nehéz döntés volt, de semmiképp sem szerettem volna, hogy a fiaimat az akkori Szovjetunió távoli országrészébe vigyék el katonának, ami akkor gyakorlat volt. Mégis, amikor a költözésre került a sor, a szívem szakadt meg a hátrahagyottakért, a szüleimért, a testvéremért, a barátaimért. Ezt nagyon sok átsírt éjszaka követte. Rettenetesen nehéz volt ez a váltás, hisz nemcsak egy házat, egy hazát is ott kellett hagynunk.

Hogyan találtak rá az itteni közösségre? Mennyire volt könnyű a beilleszkedés?

Már amikor építkeztünk, felkerestük a református templomot, és be is jelentkeztünk.

Akkor az volt a szokás, hogy az istentisztelet végén kérték az újonnan érkezőket, álljanak fel. Mi is így tettünk, és amikor a templomból kimentünk, jó néhányan úgy vettek körbe bennünket, mint tyúkanyó a csibéit. Végtelen öröm volt számunkra a testvérek szeretetén keresztül meg tapasztalni Isten vigasztalását. Ezekkel a testvérekkel máig nagyon jó barátságban vagyunk. Megható volt az Úr gondoskodása, hogy bár hátra kellett hagynunk egy családot, kaptunk szerető testvéreket, hitbéli családot.

És ezt meg is háláltad bőséges szolgálattal...

Ez nem is volt kérdés. Én ezt láttam a nagymamától, édesanyámtól, akik mindig önzetlenül szolgáltak. Nem kérdeztek, tették, amire szükség volt, amire Isten elhívta, vagy vezérelte őket. Én is így tettem. Először az énekarhoz

csatlakoztam, aztán az asszonykörhöz, és három cikluson át presbiterként szolgáltam.

Naponta halljuk a híreket a háborúról. Hogyan érint téged és családot ez a jelenlegi helyzet?

Sajnos nagyon közelről, mert az ott élő 58 éves öcsém még katonaköteles, és mindennap rettegünk a sorsa felől, és imádkozunk, hogy legyen vége ennek a rettenetnek.

Húsvét közeleg. Ha Krisztus keresztútjára tekintesz, hol látsz leginkább párhuzamot a saját életteddel?

Nagyon sok jót kaptam az Úrtól, de a nehézségekben különösen éreztem jelenlétét. Ha a terhek alatt roskadoztam, adott erőt felállni, és ilyenkor mindig tudtam kapaszkodni egyik legkedvesebb igémben: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak*” (Ézs 41,10)

Majszinné Galambos Ildikó

Töltött tojás recept

Mindig húsvét előtt szoktuk elkészíteni.

A tojásokat úgy törjük fel, hogy a tetején legyen egy kis nyílás. Előre, megmosva is gyűjtögetem az üres héjakat. Tésztát gyúrok (8 tojás + 1 kg liszt), legyen jó kemény, hogy mikor kissé összeállt, tudjam reszelni.

Töltelék:

Apróra vágom a szalonnát, megolvasztom, tesztek hozzá zsírt is. Miután megsült, kiszedem, és az apróra vágott hagymát (4 fej) megdinsztelem. Azután pirospaprika kerül bele, és félreteszem. Apróra vágom a füstölt sonkát (kb. 1-1,5 kg) és a nagy csokor petrezselyemzöldet is.

A lereszelt tésztát hagyom kissé szikkadni, és az egészét összekeverem. Kerül bele még őrölt bors és egy kicsi só is (a sonka is sós). Megtöltöm az üres tojás-héjakat, majd forró vízben 30 percig főzöm.

Nagyon finom, csak ajánlani tudom!

Ács Zsuzsanna

Tanúim lesztek

A „Tanúim lesztek” gyülekezeti képzésünk résztvevője vagyok. Azzal az elhatározással „iratkoztam be ebbe az iskolába”, hogy újabb lehetőséget találok együttlétre a gyülekezeti testvérekkel. Lélekben épülök, igazolást keresek magamra nézve, hogy jó híve vagyok-e az Úrnak. A Zsoltárok könyve 139. fejezetének 23. verse jött elém: *Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat!*

Mivel találtam szembe magam? A Biblia mint az emberiségnek a nagy története, az evangélium megértése, missziói feladatok. Nekem hol a helyem, milyen nyitott a szívem Jézusra? Mert Ő a főszereplője az evangéliumnak. Kezdetben az ajánlott cikkeket, videókat követve megfordult a gondolataimban: abbahagyom. Édesapám fiatalkori figyelmeztetése – „amit elkezdted, fejezd be!” – megszólította a lelkiismeretemet. Hálas vagyok az Urunknak, mert a kis csoport, amely szerda esténként összegyűlik, olyan közösséggé lett, ahol jó lenni. Őszinte, személyes tanúságtételek hangzanak el. Fény derül Istennel való kapcsolatunkra, s egymás lelkületébe, örömébe, gondjaiba engedünk bepilantást. Számomra ez felemelő. Tudom, nem egyedül vétkezem, tévelygek, sokszor mellőzve Isten szeretetét. A keresztyűn, húsvét közeledő, krisztusi eseményét követve érzem: a testvérek sem mentesek ezektől a gondolatoktól. Botladozásaimra gyógyír Jézus, aki terhét cipelve az én terheimet is átvette.

Az alkalomhoz kapcsolódóan egy csendes hétvégén Szárszón találkoztunk tizenvalahány gyülekezet közösségével. A találkozó keretében elgondolkodtató előadásokat hallgattunk. Mely igazságokhoz kell hittel odafordulnod? Milyen vágyaktól kell elfordulnod? Mi gátol a változásban? Szerettem a kora reggeli imákat, de volt dicsőítés, egyé-

ni elvonulás is. Estéinket vidámsággal töltöttük, önfeledten játszott együtt idős és fiatal.

Kedves Olvasó! Ha teheted, iratkozz be a „Tanúim lesztek” alkalomra! Valódi értelmet kapnak többek között „az Isten hatalmas”, „Isten dicsősége mindennél nagyobb”, „Isten jó”, „Isten kegyelmes” kifejezések. Gondolhatod persze úgy is, hogy Jézusról mindent tudsz, de lehet, hogy közben az életed romokban van... **Pántya Júlia**

Juhász Ferencné Müller Nikoletta: Én vagyok...

Én vagyok Júdás, az áruló tanítvány,
Bár sokszor küzdöttem, hogy ne maradjak hitvány.
Én vagyok az alvó, kinek ébren kéne lenni,
És az elfutó, kinek Utánad kéne menni.
Én vagyok Péter is, a tagadás, a szégyen,
A nagy ígérgető, a bátor... és mégsem!
Én vagyok Barabbás, a gyalázatos féreg,
Aki helyett Téged ért a zord ítélet.
Én vagyok Tamás, bizonyítékra éhes,
És Mária, ki valaki mással összetéveszt.
Én vagyok a Te keserű poharad,
Te, aki nekem víg örömet ad.
Én vagyok a Te töviskoronád,
Te, aki fejemre hint ezer csodát.
Én vagyok ostorod és minden sebed,
Te, aki bűnömet mind elszenveded.
Én vagyok kereszted, utolsó dőfésed,
Te, aki nekem adod az üdvösséget.

Presbiteri hétvége

A presbiteri csendes hétvégénk célja egymás jobb megismerése mellett a gyülekezetünk működéséről való közös gondolkodás a küldetésnyilatkozatunk és az Ige tükrében. Remek alkalom volt arra, hogy elmélkedjünk a presbitérium szerepéről, feladatairól és jövőbeli célkitűzéseiről. A hétvége megélése mellett megerősödött bennem, hogy ez a presbiteri szolgálat hatalmas lehetőség önmagam formálására is. Ebben nagy segítség számomra a jó pásztor, az igaz tanítvány és a hiteles hírnök hármas szerepkör szem előtt tartása. De miben is tudnak ezek a szerepek vezetni minket?

A hiteles hírnök tulajdonságai közül néhány, az őszinteség, hitelesség és bátorság, amivel képesek lehetünk megszólítani másokat, örömmel hirdetve az evangéliumot. Isten kegyelméből hiteles hírnökként megszólalva, bizonyosságot téve Jézus Krisztusról leszünk képesek az Ő nyájába terelni azokat, akik még nem tartoznak oda.

Lényegében itt már megjelenik a pásztori szerep is, ami innentől kezdve egy folyamatos felelősségteljes szolgálat. A jó pásztor a nyájával él, szeretettel, odaadással vezet és védelmezi őket jólétben, nehézségben is, szoros egységet alkotva. Emiatt is lesz a jó pásztor a hétvégén hallott szép képpel élve „birkaszagú”.

Az előző két szerepkör igaz betöltéséhez elengedhetetlen a hitben való megerősödés, ami a tanítványi szerep fontosságára világít rá. Itt

jelennek meg világi szemmel nézve talán nem is olyan vonzó jellemzők, mint az alázatos szív, türelemmel való szolgálat és Krisztus-követés, számunkra viszont ezek a legszebben csengő tulajdonságok. Mindezekből következik az is, hogy a pásztor egyben tanítvány és hírnök is, akit Jézus Krisztus vezet, valamint áldozata tesz késszé a szerepek betöltésére.

Különösen most, húsvétra készülve álljunk meg egy pillanatra, és nézzünk végig a rövid keresztút egyes állomásainak első szavait. Csak egy két példát említve: megbotlik, elesik, leroskad, tehetetlen. Hívó emberként jól tudjuk, bármennyire is igyekszünk, időnként el fogunk bukni életünk számos pontján, amiből saját erőnkől nem is tudunk felállni. Viszont ezekben a pillanatokban is erőt ad az a bizonyosság, hogy a terheket nem egyedül kell vigyünk, sőt, ha Rá bízunk magunkat, gyümölcsöt is teremhetünk. Így Jézusra tekintve, ismerve áldozatának nagyságát, a keresztút állomásainak további szavai nyújtanak bátorítást: feltámad, megvált, kiengesztel, szabad, odaad, felkel, erős, folytatja, hálás, elfogadja, szelíd, újrakezd, elvállalja és fegyelmezt.

Ezért van szükségünk hűséges tanítványként az élő Krisztusban való folyamatos megújulásra, hogy a nyájban és kifelé is egymásnak odaadó pásztorai és az Ő bátor hírnökei lehessünk.

Szávai Csaba

Meg vagy keresztelve?

Ez egy súlyos kérdés. Nem azok érzik ezt, akik magától értetődő természetességgel vágják rá, hogy „Persze!”, hanem azok, akik nincsenek – és mégis itt vannak az istentiszteleten. „Nem, nem vagyok megkeresztelve, és emiatt kívül állónak érzem magam, valahogy „nem megfelelőnek”. Nektek mit jelent, hogy megkereszteltetek benneteket? Ha megkeresztelkedem, eltűnik ez az érzés?” Talán ez az a pont, ahol a magabiztos bennfentesség repedezni kezd – amikor számot kell adni arról, hogy mit is jelent az a „Persze!”.

A Heidelbergi Káté, református hitvallásunk, a keresztség helyét a megváltásról szóló rész és a hálás életről szóló rész között látja és tanítja számunkra. Nem jelenti a keresztség a bűnök eltörlését automatikusan (ex opere operato), de megpecsételi életünkben Jézus váltságművét. A Jézusban való hit tudja csak megragadni ezt, és csak épp ennek a hitnek a megélése teszi a hálás élet motorjává a keresztséget! A keresztség ugyanis megtörténik velünk, nem pedig mi kereszteljük meg önmagunkat. Nem „beszerezhető egyházi termék” a szentség. Nem a „felhőből letölthető képesség”. Hanem közösség.

Közösség a Szentlélekkel, aki által maga az Úr él bennünk: Jézus él minket. Pál apostol boldog hitvallása így fogalmazza meg ezt: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!” (Gal 2,20) Ennek az életnek a pecsétje, vagyis bizonyossága és hitelesítése a keresztség. A „súlyos” – nem is igazán jó jelző erre, inkább a hatalmas, felemelő, csodálatos! Igen, ez a ke-

gyelem, ez a befogadás jelenti a hála forrását. Igen, ez az a közösség, ami megújítja életünket, ami felhatalmaz, hogy az egyház tagjának vallhassuk önmagunkat, ami képessé tesz a testvéri közösség megélésére.

A keresztség ereje a Lélek élete bennünk. Az, hogy újra és újra, napról napra megelevenít. Így lesz a megkeresztelés szimbolikája életünk meghatározó képévé, önazonossággá. Elsősorban nem is a víz képe, hogy ti megtisztulhatunk, mert a keresztség nem a tiszta élet szimbóluma, hanem a Jézussal való közösségéé. Nem a víz tisztító képessége az igazán fontos a keresztségben, annál sokkal erősebb és lényegibb a halál és a feltámadás képe. Ahogy Jézus meghalt a kereszten és utána feltámadt a sírból, úgy merül életünk a víz alá, a halálba és emelkedünk fel onnan egy új élet-

re. Így értjük meg, hogy az idézett páli hitvallás nemcsak ujjongó öröm, hanem hétköznapi agónia is: *„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.”*

Fontos a szimbólum. De még fontosabb, hogy a Szentlélek az, aki mindezt elvégzi bennünk, aki minket is jézusi emberekké formál, aki összeköt és egyé tesz minket. Meg vagy keresztelve? Teljete meg Lélekkel!

Harmathy András
lelkipásztor

Ökumenikus imahét

Az idei ökumenikus imahét a Krisztus-hívők egységéért anyagát az afrikai Burkina Fasó-i ökumenikus munkacsoport készítette számunkra. Az imahét programadó alapigéje Jézus példázata volt az irgalmas samaritánusról (Lk 10,25–37).

Fotó:Tóth András

A tanítás szerinti *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.”* (Lk 10,27) igeszakasz volt a témája az igehirdetéseknek. Közös istentiszteleteinken és imádságainkban hálát adhattunk Urunk feltétel nélküli, megváltó szeretetéért, mely által Jézus Krisztusban kegyelemben részesülhettünk. Az istentiszteletek alkalmával az irgalmas samaritánus

cselekedetében – *„Aki irgalmas szívű volt iránta”* (Lk 10,37) – felfedezhettük a Jézus Krisztus keresztútján megismert önzetlenséget, a valóságos szeretet minden részletét.

Ezen az imahéten felmerült bennem a kérdés, hogy tudok-e olyan lenni, mint a samaritánus, segíték-e felebarátaimon? Tudok-e úgy szeretni, mint Jézus Krisztus, aki meghalt értünk a kereszten, elfogadom-e a felkínált keresztet?

Ahogy olvashattuk: *„A keresztények hivatása, hogy úgy cselekedjenek, mint Krisztus: szeressék embertársukat, és vallási, etnikai vagy társadalmi helyzetűtől függetlenül irgalmasak és együttérzőek legyenek a szükségét szenvedővel. Ne a közös identitás, hanem a felebarát iránti szeretet alapján legyünk készek a másik segítésére.”*

A konfirmációmon kaptam, ami végigkíséri a Jézus Krisztusban lévő életem:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy engesztülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16), és hiszem: ha *„szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok”* (1Kor 13,2).

Sulyok Andrea

Könyvajánló

Larry Crabb - Új élet / Valódi szabadság

Ebben a pillanatban mindannyian valamilyen úton járunk. Hogy ez melyik út, azt a jelenlegi helyzetünk határozza meg. Sokszor úgy gondoljuk, urai vagyunk az életünk alakulásának. Ez az út boldogságot ígér ugyan, de soha nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, és előbb-utóbb csalódás ér. A jó hír, hogy lehet más úton is járni. Ha változtatni szeretnél a jelenlegi élethelyzetedben, Istenre bízhatod. Igazi változás saját erőnkől nem lehetséges, csakis Isten tudja véghez vinni az életünkben. Ha elfogadjuk az Ő fiát, Jézus Krisztust, és hiszünk Benne – életében, halálában és feltámadásában és a Szentlélek kiáradásában –, akkor örök élet vár ránk. A Lélek Isten gyermekeit mindig a megfelelő irányba vezeti: először Isten felé imádatban, majd mások

felé Krisztus-szerű szeretetben. A Szentlélek belénk ültette az Isten iránti szomjúságunkat, és a vágy megjelenik a szívünkben.

Számomra a könyv üzenete ez volt: bármilyen nehézséggel is küzdesz az életed során, ne próbáld saját erőből megoldani, mert

ez a régi út. Az első lépés Istenhez visz: ismerd fel, hol vagy. A régi vagy az új úton? Legyen vágyad Istennel találkozni, közösségben lenni és Jézushoz hasonlónak válni.

Taryné Ibolya